

Regionale Adviesraad Werk en Bijstand

Gemeente Woerden 12.003763

Bezoek/Correspondentie-adres:
De Bleek 6,
3447 GV Woerden

Registratiedatum: 07/03/2012
Behandelend afdeling
Afgehandeld door/op:

Aan de Colleges van B&W
Samenwerkend in de IASZ,
t.a.v. Mevr. C. Drabik,
Postbus 45,
3440 AA Woerden.

Woerden, 28 februari 2012,

Onderwerp: advies betreffende de Re-integratieverordening 2012.

De Regionale Adviesraad Werk en Bijstand heeft de Re-integratieverordening 2012 van de IASZ met ambtenaren besproken. Deze verordening is een wijziging van de verordening uit 2007 gebaseerd op de nieuwe Wet Werk en Bijstand van december 2011. Zoals in de toelichting wordt opgemerkt beschouwt de IASZ dit stuk als een 'tussenverordening' omdat de Wet werken naar vermogen per 1 januari 2013 wordt ingevoerd, wat wijzigingen in de voorliggende verordening noodzakelijk maakt. Die wet zal alleen artikel 10 van de nieuwe WWB wijzigen en daardoor slechts één voorziening (loondispensatie) aan de nu voorliggende acht uit de voorliggende verordening toevoegen.. Hierdoor is deze geen 'tussen verordening' maar legt een groot deel van het toekomstige beleid vast. Daarom neemt de RAWB de vrijheid om in detail te adviseren over deze Re-integratieverordening 2012.

Tegenprestatie

In de WWB wordt deze voorziening expliciet genoemd (zonder een duidelijke definitie). In de voorliggende verordening is deze voorziening weggelaten. Daarvoor zijn twee redenen: er zijn niet veel mogelijkheden daartoe en de verantwoordelijkheid van gemeenten en de betrokken kosten zijn te groot.

De RAWB vindt dat deze voorziening toch opgenomen dient te worden. Bij teruglopend bestand van vrijwilligers bij verschillende verenigingen kan een tegenprestatie welkom zijn in die verenigingen. Wat de verantwoordelijkheid en kosten betreft: die zullen niet veel anders zijn dan bij andere voorzieningen in deze verordening.

Artikel 2.

De WWB schrijft voor in artikel 7 dat het college verplicht is 'rechten en plichten van de belanghebbende en de daarvoor noodzakelijke beoordeling van zijn omstandigheden' zelf vast te stellen. Dat laat open of het college de vaststelling van de voorziening door derden laat verrichten. De RAWB pleit er voor de gehele intake van de cliënt, inclusief de vaststelling van de voorziening, zelf te doen. Als dat niet het geval is heeft de cliënt meerdere intake gesprekken, wat onwenselijk is, en loopt het risico speelbal te worden tussen de belangen van een of meer (markt) partijen.

De RAWB zou opgenomen willen zien dat de gemeente de gehele intake van de cliënt doet, inclusief de vaststelling van de voorziening. De uitvoering van de voorziening kan volgens de wet wel door derden geschieden. Dit aspect zal in het op te richten re-integratiehuis goed geregeld moeten worden.

Artikel 5.

Hierin wordt vermeld dat binnen drie maanden na aanvraag een aanbod voor een *voorziening* wordt gedaan. In de Programmabegroting 2012 wordt gesteld dat voor een nieuwe cliënt binnen 4 weken een *diagnose* wordt gerealiseerd. Hieruit leiden wij af dat de intentie er is om snel te handelen. Echter wij zijn van mening dat, met name voor jongeren, snel handelen essentieel is om te voorkomen dat zij uit het vizier verdwijnen en dat het daarom aan te raden is om ook een termijn van 4 weken aan te houden voor het aanbieden van een *voorziening* (behoudens overmacht).

Artikel 7.

In dit artikel krijgt het college de bevoegdheid om subsidie- en budget plafonds vast te stellen via beleidsregels. Bij ruime budgetten is hier niet veel op tegen, echter de overheid voert nu substantiële kortingen uit op het participatie budget, vervolgens wordt aan het eind van 2012 nieuwe cliëntgroepen aan de WWB toegevoegd zoals mensen die vroeger in de WSW en de Wajong kwamen. Vervolgens wordt het participatie-budget en het WSW-budget ontschot. Al deze veranderingen nopen de gemeenten tot vergaande keuzes b.v. wie wel en wie geen voorziening krijgt, waarbij in het dan ontstane cliëntenbestand de re-integratiekosten voor de verschillende cliënten zeer uiteenlopend zijn.

De RAWB pleit er voor om in die situatie een 'doelgroepenbeleid' te gaan voeren: het bestand in de WWB wordt in groepen ingedeeld en er wordt via gewichtsfactoren vastgesteld welk deel van het participatie-budget aan die respectievelijke groepen wordt toegekend. Immers bij krappe budgetten zullen die cliënten met relatief lage re-integratiekosten het eerst bediend worden, waardoor de 'zwaardere cliënten' het kind van de rekening worden.

Bovenstaande, zeer wezenlijke politiek-maatschappelijke keuzes mogen niet buiten de gemeenteraad om gemaakt worden en dienen dan ook niet via beleidsregels geregeld worden. Zij dienen geëxpliciteerd te worden in deze verordening.

Artikel 8.

Dit artikel voegt een belangrijk element toe t.o.v. de re-integratieverordening 2007. In artikel 8.4 wordt nu voor het eerst mogelijk gemaakt dat een eigen bijdrage wordt verlangd voor de re-integratievoorziening van een cliënt als het gezinsinkomen hoog genoeg is. In de WWB wordt er op geen enkele plaats gerefereerd aan deze mogelijkheid, behoudens daar waar men van onderhoudsplicht kan spreken volgens Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek.

Hier wordt een gemeentelijk keuze gemaakt, die men voorstelt vast te leggen in beleidsregels. De RAWB is van mening dat in uitzonderlijke gevallen een eigen bijdrage redelijk kan zijn. Maar nu het gezinsinkomen een rol gaat spelen bij de WWB zal het vaker voorkomen dat

kinderen voor het re-integratieproces van hun ouders moeten gaan betalen. Dit is een voorbeeld waarvan de RAWB geen voorstander is.

Dit geeft aan dat er hier politiek-maatschappelijke keuzes gemaakt moeten worden die in de gemeenteraad thuis horen en niet verstopt mogen worden in beleidsregels. Dit is niet strijdig met de mate van detaillering in een verordening. De WWB kent ook vele gedetailleerde artikelen.

Artikel 10

In dit artikel worden participatieplaatsen en vrijwilligerswerk equivalent verondersteld aan sociale activering. Dat is onjuist. Sociale activering en participatieplaatsen zijn in de WWB twee verschillende voorzieningen: beide staan in relatie tot arbeidsverwerving maar alleen bij een participatieplaats is een premie te verdienen. Vrijwilligerswerk staat niet in relatie tot het opdoen van competenties in relatie tot arbeidsverwerving.

De RAWB is van mening dat dit artikel ge-herformuleerd dient te worden.

Artikel 11.

Dit artikel is nu versmald tot scholing aan jongeren. Uiteraard vindt iedereen dat als je geen werk kunt krijgen en je kunt redelijkerwijs naar school dat je dat moet doen. Echter om dit rigoureus te laten gelden tot personen tot 27 jaar kan zeer onredelijk en contraproductief zijn. Voorbeeld: iemand is 24 jaar, heeft 3 jaar gewerkt en wordt werkloos. Met of zonder startkwalificatie is het rigoureus terugsturen naar school contraproductief en een ramp voor de ontvangende school.

Dit is een belangrijk aandachtsgebied. Tot nu toe zou de Wet WIJ de jongeren moeten ondersteunen mede via het Jongerenloket. Die route mag als mislukt beschouwd worden; die wet is ingetrokken. In de IASZ regio zijn enige honderden 'bankzitters'. Het is zeer onverstandig om hen van voorzieningen, zoals in deze verordening aangegeven, uit te sluiten. De leidraad moet zijn: als zij geen werk kunnen vinden dan moet school of voorziening *passend* zijn, waarbij scholing de voorkeur heeft. Een combinatie van scholing en werk zou een voorziening moeten zijn.

De wet is hier minder dwingend dan sommigen doen geloven. De wet zegt duidelijk dat zij geen participatieplaats kunnen bezetten en dat de voorkeur is scholing of werk. Maar andere voorzieningen zijn niet verboden. De RAWB pleit er voor dat de gemeente de grenzen in deze ten voordele van de jongere opzoekt en een voor hem *passend* en *actief* beleid voert.

Dit artikel sluit scholing van een oudere werknemer met een verouderde expertise uit. Dat is niet in lijn met regeringsbeleid dat scholing, ook van de oudere werknemer, juist stimuleert. Dat heeft zijn weg gevonden in menig cao akkoord. Scholing ten behoeve van arbeidsinschakeling voor de oudere werknemer moet een voorziening zijn. Misschien kan Artikel 17 zo gelezen worden, maar het zou goed zijn daar expliciet over te zijn.

Artikelen 13 t/m 16.

Hier wordt gesproken over een of andere vorm van arbeidsinschakeling, al dan niet onder eigen beheer van de gemeente. De RAWB vindt het belangrijk dat voor alle voorzieningen helder wordt gemaakt waar verantwoordelijkheden en aansprakelijkheden liggen, of de cliënt onder een cao valt en wie eigenaar is van de voorziening.

Artikel 14.

Dit artikel is nieuw. Onduidelijk is of de hierboven geopperde voorziening die werken en leren omvat (zie commentaar bij Artikel 11), vooral voor jongeren, gelezen kan worden in artikel 14.1,3?

Artikel 16.

Deze voorziening betreft de Participatieplaats, zoals in detail vastgelegd in Artikel 10a van de WWB. In dat artikel laat de wetgever een jaarlijkse premie toe van € 2288 per jaar. In de verordening (artikel 16.5) wordt slechts maximaal € 600 per jaar toegekend. Dit laatste is overgenomen uit de STAP verordening, toen de wetgever nog geen maximaal bedrag als redelijk had aangegeven. Nu is dat in de WWB wel het geval. Als werk moet lonen dan moet ook de maximale premie worden toegekend. De RAWB stelt daarom voor om het bedrag van € 300 te vervangen door € 1144.

Artikel 17

De RAWB vindt dat scholing aan de (oudere) werknemer ten behoeve van arbeidsinschakeling een onderdeel van dit artikel moet zijn.

Artikel 19.

De WWB artikelen 31 n en r geven aan dat in sommige gevallen het college inkomstenvrijstelling *kan* toepassen. Het heeft niet veel zin om deze bepaling letterlijk in een verordening over te nemen. Het gaat er om in een verordening vast te leggen of het college die vrijstellingen dan ook toepast. De RAWB adviseert te besluiten de ruimte in de wet te benutten en de vrijstellingen te honoreren.

Met belangstelling vernemen wij uw visie ten aanzien van de opgeworpen aspecten en stellen wij een discussie over aanpassingen in deze verordening m.b.t. de Wet werken naar vermogen t.z.t. op prijs.

Met vriendelijke groet

W. Agterof
Voorzitter RAWB